

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

AIXO NO ES POT AGUANTAR

No, senyors : això ja no es pot aguantar. Ja no es pot aguantar més. Ja ho hem aguantat prou. Ja fa massa temps que dura.

Això a què ens referim—vostès ja ho hauran endevinat—és la calor. Ja n'estem tips de la calor, dels seus abusos, de la seva insolència i dels seus disbarats.

Al començar, la gent va dir : Això—la calor—no durarà gaire. No pot durar. Es qüestió de dies.

Sí, sí, de dies! Sembla, pel contrari, que vagi camí d'eternitzar-se. No ens la podem treure de sobre de cap manera : ni amb ventiladors, ni amb ventalls, ni amb gelats. Amb res!

I—repetim-ho, que certes coses mai es repeteixen prou—ja n'estem tips, ja no podem aguantar més. La maledida calor no ens deixa ni respirar, el que equival a dir que no ens deixa viure. I no tenim cap gana de morir. Estem plens de vida, encara que no ho sembli. Perquè, amb aquesta calor, i amb la paciència que resistim aquesta calor, ningú ho diria que som vius! Ningú ens hi prendria per vius. Tothom ens diria :

—Però vostès es pensen viure? Vostès es pensen que això que fan és viure? Apa, buenas! Posin-se tranquils i facin-se retratar!

Per això, perquè no ens prenguin més el pèl, convé que prenguem un determini.

Això—la calor—ja dura massa. S'ha d'acabar—a bones o a males—la calor! Sinó, la calor acabarà amb nosaltres!

Per Europa

Alguns amics, després de llegir un article meu en *El Dia Gráfico*, favorable a la col·laboració franco-espanyola, favorable, també, a una acció de guerra, m'han dit amb cert menyspreu :

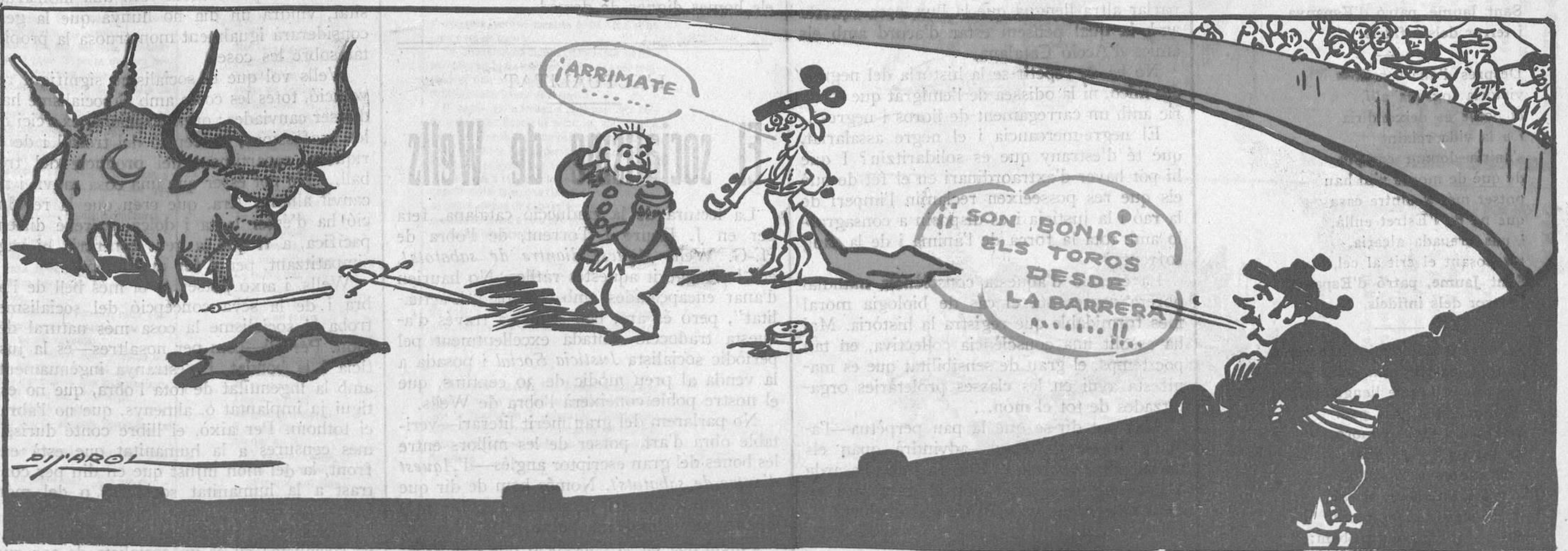
—Decididament, els anys us han tornat conservador.

Decididament, no. Precisament, la meua actitud, respon a una posició d'esquerra. Davant d'Espanya, davant de França, Abd-el-Krim representa una civilització de barbàrie i d'absolutisme. Jo, europeu, no tinc al

Riff cap defensa, ni personal ni política. El rifyeny pobre, tampoc. El rifyeny europeitzat, menys. Com arreu del Marroc, subsisteix al Rif un feudalisme, que endebades s'intentarà transformar en patriotisme, de poble no civilitzat que frueix de les avantatges del primitivisme. An allí, hi han senyors i esclaus. An allí, no es coneixen lleis de garanties individuals. An allí, la dona, pateix el domini masculí. An allí es desconeix tot battec lliberal. Si la guerra es fes contra un Estat europeu, així constituït, tots la seguiríem amb l'ànima. Per què, doncs, hem de deixar-nos arrossegar per un sentimentalisme d'una ingènua espontaneïtat, contrària a totes les nostres doctrines?

Un telegrama, tot el tendencios que es vulgui, diu que el periòdic socialista d'Itàlia, *Il Risorgimento*, exalta l'acció franco-espanyola al Marroc, perquè representa la civilització enfront de les supervivències

CURSES DE BRAUS

—Em sembla que faré poca broma amb aquesta bestiola!

feudals africanes. Admetem que sigui un periòdic socialista reformista, però és socialista el seu pensament, que és el nostre, el nostre perfectament adjuntat a la realitat. Naturalment, que no es pot preconitzar la intervenció al Marroc més que exercint les nacions interventores una acció europea, és a dir, d'avenç i de llibertat. El progrés material és innegable, però el polític i el moral, encara que els europeus no el projectessin, es produiria fatalment. Espanya i França no imposaran les seves constitucions polítiques immediatament, però, temps a venir, els mateixos marroquins les demanaran, o almenys, vindrà entre ells la lluita. Breu: les tropes europees, al Marroc, equivalen, avui, a les tropes napoleòniques en l'Europa aristocràtica i eclesiàstica.

Així, el problema materialitzat, el problema al qual s'havia donat una base capitalista, esdevé un problema polític, d'expansió espiritual i europeista.

PARADOX

GOIGS A SANT JAUME

*Sant Jaume, patró d'Espanya
i terror dels infidels
doneu-nos seny i paciència
i guieu-nos cap al cel.*

Glorios apostol que un dia
(o potser era una nit),
anàreu a una batalla
habillat de pelegrí;
que muntant en corser negre
(o blanc, això no és provat),
féreu una estussinada
de moros espeterrant;
mireu que la mitja lluna
cada dia al Marroc creix.

**Sant Jaume, patró d'Espanya
i terror dels infidels.**

Que els hi farem dir la lliura
als moritos d'Abd-el-Krim
no en tinc cap mena de dubte,
i ara més, que anem units
amb França; però seria
d'un efecte colpidor,
que altra vegada vinguéssiu
amb un cavall al galop,
i amb una ametralladora
matéssiu mils de rifenys,
**Sant Jaume, patró d'Espanya
i terror dels infidels.**

El que féreu a Clavijo
pel vostre impuls generós,
caldria que ho féssiu ara
en un combat, al Marroc,
i de seguida veuríem
com acceptava la pau
aquest príncep de guayaba
que ara ens la vol fer guar.
Tots nosaltres ho fariem
en tenir vostre poder,
**Sant Jaume, patró d'Espanya
i terror dels infidels.**

Després d'una sorollosa
victòria lograda allí,
el poble es deixondiria
i a la vida reixint
s'aniria donant compte
de què de moros n'hi han
potser més a dintre casa
que no de l'Estret enllà,
i una creuada alçaria,
tòt posant el crit al cel,
**Sant Jaume, patró d'Espanya
i terror dels infidels.**

Els moros que aquí vingueren
tants de rastres van deixar,
que fins el nostre llenguatge
se'n ressent a cada pas:
**Afarta'm i diga'm moro;
fer moros, vulgo sisar;
tenir moros a la costa,
la raó a un moro, si cal;
en fi, que de coses mores
fins a la sopa en trobem;
Sant Jaume, patró d'Espanya
i terror dels infidels.**

Ara mateix si volguéssim
fer una depuració
dels veïns de cada poble
veuríem moros per tot;
els uns serien de cuina,
(que són els inofensius),
però també en trobaríem
dels que saben fer l'ull viu,
i del morro fort, que porten
arreu del món greus tropells,
**Sant Jaume, patró d'Espanya
i terror dels infidels.**

Vós que al cel teniu estada,
vós que guieu els estols
d'àngels valents que es dediquen
a protegir els homes bons;
vós que als fillots de Mahoma
sempre els heveu perseguit,
lliureu-nos de les facècies
dels d'ací com dels d'allí,
perquè ni per la pilota
la mitja lluna volem,
**Sant Jaume, patró d'Espanya
i terror dels infidels.**

FLOK

TEMES SOCIALS

Una gran consciència

Els miners d'Anglaterra, tan ponderats sempre, tan laboristes, han fet entendre aquests dies unes poques raons que proven fins a quin punt es viu, en la consciència mundial obrera, el sentiment de classe i d'emancipació, i com hi batega la fe en els propis destins.

A les paraules d'esperit universal pronunciades pels miners britànics, fan eco viril les actituds dels comunistes francesos i soviètics en favor d'una eclosió islamita, i la dels treballadors xinesos contra de les oligarquies d'Europa.

Debades s'intentarà desvirtuar la noble nissaga redemptora d'aquestes gestes. La catàstrofica missió que vénen acomplint els Estats moderns i la inconfessable cobejança que anima a les potestats capitalistes, no són exemples acreedors a les prerrogatives de cap magistratura. Qualsevol acusació que facin pot ésser contestada multiplicant el mateix concepte per deu. Tot això i tot allò que els patrons i certs governs diuen dels treballadors organitzats, ho són ells, i més encara.

Una guerra ha causat la mort violent de milions d'éssers humans. I els que mataren, gosaran ara parlar d'amor als homes?

Hi ha una classe al món, una sola, que a desgrat de la vehemències momentànies, i que explicables! pot aixecar honradament bandera de pacifisme, perquè an ella li han fet, anys i més anys, la més cruent, la més inhumana de les guerres, la que mata poc a poc i sense fressa, amb l'ajut de la llei i de l'opinió burgesa, talment com es fa als patíbuls.

I aquests homes troben que els pells roges i els negres d'Àfrica són pàries de la ciutadania, que tenen dret al govern que els plagui i que no tenen perquè ésser cristians ni parlar altra llengua que la llur, cosa aquesta amb la qual pensem estar d'acord amb els amics d'Acció Catalana.

No ha de repetir-se la història del negre i del mico, ni la odissea de l'emigrat que torna ric amb un carregament de llores i negres...

El negre-mercancia i el negre assalariat, què té d'estrany que es solidaritzin? I què hi pot haver d'extraordinari en el fet de què els que res posseïxen reclamin l'imperi de la raó i la justícia i es disposin a consagrar-lo amb tota la força de l'ànima i de la sang sofrenta?

La creació d'aquesta consciència mundial obrera representa el cas de biologia moral més formidable que registra la història. Mai ha assolit una consciència col·lectiva, en tan poc temps, el grau de sensibilitat que es manifesta avui en les classes proletàries organitzades de tot el món...

Així pot dir-se que la pau perpètua—l'amada frase de Kant—advirà quan els treballadors vulguin... I no fa joia i basarda a l'ensens, de pensar que el món serà en endavant ço que vulguin els treballadors?

GLICINI

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA GOVERNATIVA

L'ESTIU

—Et trobo molt moreno, noi!
—Es que tot ho veig molt negre!

Diades d'estiu

Res més bonic que veure les colles d'obrers, a les diades festives d'aquests dies d'estiu, tornant de les afores de la ciutat, on han anat amb la família a fer una fontada. Tots ells tornen carregats de ginesta viva com l'or i de roselles enceses de color de sang, posades formant un bell pom que de veure dona un goig indefinit, perquè ens remembren coses sublimes d'una idealitat magna, sagrada.

Bons obrers nostres! Obrers honorats! Visca! Bella cosa és, veure-us, amics, tornant de passar la diada amb el pom envejable a la una mà i a l'altre els vostres fills, que són els homes dignes de demà!

L'ACTUALITAT

El socialisme de Wells

La lectura de la traducció catalana, feta per en J. Roure i Torrent, de l'obra de H.-G. Wells *Aquest diantre de sabatots!*, ens ha suggerit aquestes ratlles. No haurien d'anar encapçalades amb el títol: "L'actualitat", però és ara, ben segur, a través d'aquesta traducció editada excel·lentment pel periòdic socialista *Justícia Social* i posada a la venda al preu módic de 30 cèntims, que el nostre poble coneixerà l'obra de Wells.

No parlarem del gran mèrit literari—veritable obra d'art, potser de les millors entre les bones del gran escriptor anglès—d'*Aquest diantre de sabatots!*. Només hem de dir que el seu valor literari serveix per a fer més amena, més simpàtica, l'obra.

Fixem-nos en la concepció que del socialisme té Wells.

Wells és un socialista de cor, no de cervell. Per això Wells parla amb entusiasme

de la reforma social i combat durament totes les forces i doctrines i dogmes i concepcions que ens el presenten científicament. "El socialisme s'ha de sentir, de sentir intensament, i no s'ha de pensar", ens ve a dir Wells. I proclama en el seu llibre, revolucionari a desgrat de la dolçor de paraules en què està escrit, que tota la clau del socialisme rau en la supressió de la propietat privada. Wells, amb gran noblesa de cor i de sinceritat, troba tan injust l'antic dret de propietat sobre els homes—els esclaus, més màrtirs que la religió de Crist—com l'actual dret de propietat sobre les coses, i ell creu que de la mateixa manera que s'ha abolit la propietat sobre els homes i avui és considerada per tothom com una monstruositat, vindrà un dia no llunyà que la gent considerarà igualment monstruosa la propietat sobre les coses.

Wells vol que el socialisme signifiqui revolució, totes les coses amb el socialisme han d'ésser canviades: organitzacions, exercici de les professions, concepció del treball i de la riquesa, repartiment del producte del treball... No pot ésser que una cosa canviï i no canviï alhora. Ara, que creu que la revolució ha d'ésser lenta i dolça, gairebé diríem pacífica, a fi que la gent contrària hi vagi simpatitzant, per a fer més adeptes.

Wells, i això potser és el més bell de l'obra i de la seva concepció del socialisme, troba el socialisme la cosa més natural del món. Per ell—com per nosaltres—és la justícia i la bondat, i s'estranya ingenuament, amb la ingenuïtat de tota l'obra, que no estigui ja implantat o, almenys, que no l'abraïci tothom. Per això, el llibre conté duríssimes censures a la humanitat que està enfront, la del món injust que en diu per contrast a la humanitat socialista o del món just.

Wells, com hem dit, no admet cap doctrina socialista; ell és un socialista de cor que admet totes les doctrines belles i nobles. Per això, el seu socialisme no es pot plaçar dins de cap escola; és més, s'escapa del socialis-

me pur per a comprendre totes les doctrines obreristes. L'essencial és l'abolició de la propietat privada, base de la injustícia del món actual.

ROGET

Del Marroc

Els moros són una gent bel·licosa i aventurera. Això ho sap tothom. Es aquest seu esperit el que els porta a la lluita.

Tan bé que estariem si no s'empenyessin en fer guerra! Amb el lema "pau, pau i sempre pau", seriem feliços. Perquè ells lluiten per la independència del seu poble—diu una nota del Directori—però nosaltres els portem la cultura i la civilització. I diguin, senyors, no és millor tenir cultura i civilització que no pas llibertat? I és clar! Però ells són incultes i incivilitzats i no ho veuen, i per això prefereixen la independència. Però, ja els apanyarem! Si's plau per força, els donarem cultura i civilització.

LA CASA DELS ESTUDIANTS

Vet aquí que a París s'ha construït la casa dels estudiants. Contemplant les fotografies d'aquesta Casa dels Estudiants, nosaltres sentim una joia profunda. Així, com aquesta, volem les noves de París. No ens interessa la revista de "Folies Bergère", la del "Moulin Rouge", la del "Casinó", la de qualsevol altre cau d'infàmia i de vici. No ens interessen el luxe o la prostitució de París. El luxe i la prostitució de París—Montmartre, la cocaïna, els promenoirs dels infectes teatres de revista,—només interessen als ximplers. I nosaltres no en som de ximplers, gràcies a Déu.

A París aquesta institució era més necessària que enlloc, ja que la gent era massa una gent de carrer, una gent que vivia amb massa facilitat al carrer. No és massa de fiar una gent d'aquesta mena.

S'ha de fer de la joventut un cos robust, fort,

sa, se l'ha de dotar d'un cervell poderós i normal. Se l'ha d'apartar del music-hall canallesc, del cabaret imbècil, del dancing vil. Se l'ha de recloure en les biblioteques, en les sales d'art, en la llar.

Per això, en contemplar aquesta fotografia de la Casa dels Estudiants a París, hem sentit una joia profunda.

STINNES

Ha caigut, vençut, un dels valors que més orgullosos tenia als alemanys: Stinnes.

Stinnes era un dels homes més rics, més emprenedors. Stinnes era el Kaiser dels negocis. Cap altra nació tenia un home que es pogués comparar amb Stinnes. Els alemanys partien la seva admiració entre Stinnes i el Kaiser.

Però ara s'ha descobert que Stinnes no era tan ric com es creien, que havia fet figa. I no han respectat ni la seva memòria.

Ara sí que ens ha fet figa!

(De Lachen Links).

VERSALLES

La primera república destruí aquesta infame casa de plaer que era Versalles, feta famosa pel repugnant Lluís XV. Lluís XV, en el seu parc dels cervols, hi havia jugat a desbravador de nimfes: nimfes que procedien d'humils famílies de París que s'havien de vendre per misèria. Maria Antonieta al "Petit Trianon"—amb la princesa de Lamballe, la duquesa de Polignac, el príncep de Ligne, el baró de Vaudrenil i altres senyors que vivien a l'esquena del poble—hi havia jugat a pastora: brenaven damunt de l'herba—uns berenars que al poble francès li costaven cada vegada un grapat de mils francs, munyien les seves vaques, etc., etc.

Versalles era un cau de vici i d'aristocràcia, dues calamitats que sempre van juntes.

Avui la república restaura Versalles. Fa bé: l'aristocràcia jo no és perillosa.

Ahir trobarem un senyor que se'n anava a estufear a una platja de moda amb un autocar.

—Escolta—li vàrem cridar—. Per què, essent cinc de família, la dona, tu i tres fills, marxas amb un autocar?

—Amic, a les platges de moda saps els que hi aneu, però no pots saber amb quants fills tornaràs.

Els xòfers han fet broma. Per protestar de la disposició governativa de retirar el títol als xòfers que facin més de dos atropells, els xòfers es declararen en vaga. I, pobrets, al mateix dia acabaren la vaga!

I ara es pensen que varen fer molta cosa. Les coses es fan bé, o no es fan. Ara, no han aconseguit res més que fer somriure a la gent i al governador.

Ja ho vàrem dir que estaven de moda.

Un altre a Portugal, ara. Els militars i els mariners s'han aixecat, essent derrotats per les tropes governamentals.

Ah, els cops d'Estat!

Les dames d'Estropajosa criden, eixorden, protesten que hi hagin botones (a) grooms als concerts, fondes i llocs aposta on la joventut pot aprendre coses dolentes i desvetllar picardia.

Però, nosaltres preguntem a les dames morals:

—I vostès, que ensenyen el més vedat als nostres principals teatres? Quin exemple volen donar als botones? Es que els volen ensenyar res de bo? (consti que no parlem en segones).

Què s'ha de fer? Perquè això mereix una resposta.

No hi ha més: o tots lluisets o bé tots "curridus" i "curridus".

Això de la mainada sempre compromet; cregueu, no us hi enredeu.

L'altre dia una respectable senyora es passejava per la Gran Via acompanyada d'un marrec. Pel seu costat passà un panxa-content amb sotana, i el vailet es posà a cridar:

—Pa... pa... Papà...

Pobre innocent! Però el cert és que aquell rectoret arrugà el front i va posar cara de prunes agres i es quedà immòbil com una estàtua de sal. Segurament maleia totes les lleis que priven matar els fills, volem dir les criatures.

Hem saludat al senyor Nebot, el de la Plaça de Catalunya.

Sabeu què duia per bastó? Tot un arbre d'aquells que ha plantat a la Plaça. Es veu que li va sobrar i l'ha volgut aprofitar. S'ha d'ésser estalviador. Per això ha estalviat tant els diners en fer la seva Plaça.

En Lerroux ha tornat a dir que cada dia els seus súbdits estan més compenetrats amb ell. Vés qui ho diria!

LO NOY DE LA MARE.

Resollí lo duple, s' acaba de batejar la noya: los padrins donan las propinas als escolans y á la llevadora, y per entre dugas fileras de pobres que hi ha en la entrada de la iglesia, va sortint tot lo corteig; pujan als cotxes, y cap á véuer la partera.

Al arribar á la casa, 'ls padrins portan la criatura á la mare, dientli 'ls noms que se li han posat, y ella al sentir lo de Emilia, dona una mirada d' intel·ligencia á la vehina, que també s' ha acostat al llit.

Tothom seu: las criadas van servint xocolata ab melindros y sabayillas. Tothom menja. Després portan vasos d' horxala: tothom beu.

Passan assafatas de pastas y confitures, y tolas las criatures, la major part ab lo nas brut de xocolata, volen anarsen á agafar ab la ma, tot quant s' emportan ab la vista. Las mares las detenen á tolas, menos la senyora Dominga, que preferit dexalshi anar á que moguan un escandol á crits y rebayurias.

—No s' poden portar criatures al lloch, diu aquesta á la senyora Tuyas que té al costat; són per comprometre á qualsevol.

—Ya sabem lo que son, senyora, li contesta la interpelada; que s' pensa que ara podria aguantar á aquest meu, sino que 'l seu pare se l' está mirant desde l' altre cantó de la sala? ¡Ca!

—Y per vosté, senyora Tuyas, quant menjaré confits? pregunta la senyora Dominga.

—Si no 'm enganyo, encara 'n tinc per dos mesos y mitj. ¡Ja voldria haberos passa!

Y fent un suspir, la senyora Tuyas escupa y s' fica á la boca dos ó tres xullas seques que s' ha tret de la butxaca.

Las criadas continúan passant confitures y pastas, y las senyoras, una perque d' aquí á mitj hora té de dinar, l' altra perque no ha portat tota la canalla, tolas s' omplen lo mocador de butxaca de dolces, y prenen també 'ls de las criatures perque no fos cas que la canalla s' enfités.

Acabat d' arreglar los farsells, cada qual se 'n va á despedirse de la partera, que té un mal de cap que no pot aguantar.

Las frases que se senten son:—Pasibo bé. Estiga boneta. M' alegro que tot haigi anat tant bé. Vamos que sembla que está en disposició de tornarhi. Que per molts anys.

Y aixias va desfilant tothom.

En lo carrer diu la senyora Dominga á la senyora Tuyas:

—¡Vamos, que 'l refrech no ha sigut gran cosa!

—Encara... ha pogut anar. ¡Ey! per mí.

—¡Ah! sí. Jo ho dich per las criatures, que per ellas se fan los bateigs, per mi sí que.... Estiga boneta.

L'ONCLE.

LA EDAT DEL MON.

Hi há qui assegura Que el món és vell;

Jo 'l crech molt jove, Molt jovenet.

Si 'l món fos avi, Si edat tingues, Baria proves De enteniment;

Mes per desgracia Son obrar es Tot lo contrari De 'l que ha de ser.

Ara á las caixas Porta 'ls diners, Pensant negoci Ferhi exel·lent, Y al altre dia Lo pobre veu

Que es á la caixa Tant quant tingue. Ara lo tonto Gasta en un plet Molt més del doble Del que pretent.

Y encara diuhen Que 'l món es vell...

Molt jovenet gasta Més del que té,

Detrás de falsos Fingits plahers. Passa las vetillas En los cafés;

Lo joch, lo vici, Sempre manté. Cosas inútils Omplen son temps,

Mentres en casa Lo trist sufreix Los mil disgustos De la escassés.

Arma disputas Ab si mateix, Dels uns y 'ls altres Lo pobre reb.

De sí murmura, De sí maleheix;

Al sol, ab sanya, Treu sos drapets Per ferne buria

D' aquest y aquell. La amistat xiula, Al amor vent, Llensa lo propi

Ab gran menyspreu, Y ansiós desitja Lo que no té.

Y encara diuhen Que el món es vell...

Per què mal obra, Si el obrar bé Es lo mes fícil

Que se coneix? Per què abandona Lo canvi dret, Y sens pensarhi Lo tort segueix?

Per què li falta Bon tros de seny. Per què es molt jove, molt jovenet.

L'AVI.

ESPECTACLES AMBULANTS.

Los espectacles ambulants han progressat d' una manera fabulosa.

Avans en Barcelona sols se veyá pels carrers, de quant en quant una que altra mona. Ara, las monas están en gran número, y sobre tot, que es lo més estrany, cap al tart.

També comensa á venir algun que altre ós. Los que 'l fan, tenen bona ocasió pera fer estudis. Parlo pels que no 'n son mestres.

Avans sols se coneixian los esmolets carregats ab las sevas molas al coll; pero ara tenim corrent per las plassas y carrers de la ciutat un esmolet dalt d' un cotxe. Aquest ha arrellegat mala época, perque es aqut un temps en que tothom va esmolat, sobre tot de las dents y las butxacas.

Un altre va també montat en un cotxe arrencant caixals y dents. Aquest deu pensar: ¡val ja que las dentaduras no serveixen, ¡quins gustos d' anar carregats! Pero aquest bon senyor s' equivoca, perque mentres hi ha vida hi ha esperansa de menjar.

No falta tampoch alguna companyia de forasas, pero no hi ha mes que mirarselas per comprendre que cada individu fa forasas, es veritat, pero són forasas de fatiga.

D' orgas, se 'n troban á cada pas. Pels voltants de la Audiencia hi están en abundancia las orgas de rahons; y no parlo de las orgas de gats, perque 'n rodan per la nostra reducció. Fins hi ha subjecte que va carregat d' orgas.

Si afagim á tot això los cegos que corren, que són molts més que 'ls que hi veuhen clar, no podrà menos de convenirse en que sembla mentida la manera com han progressat en Barcelona los espectacles ambulants.

Lo DIDOT.

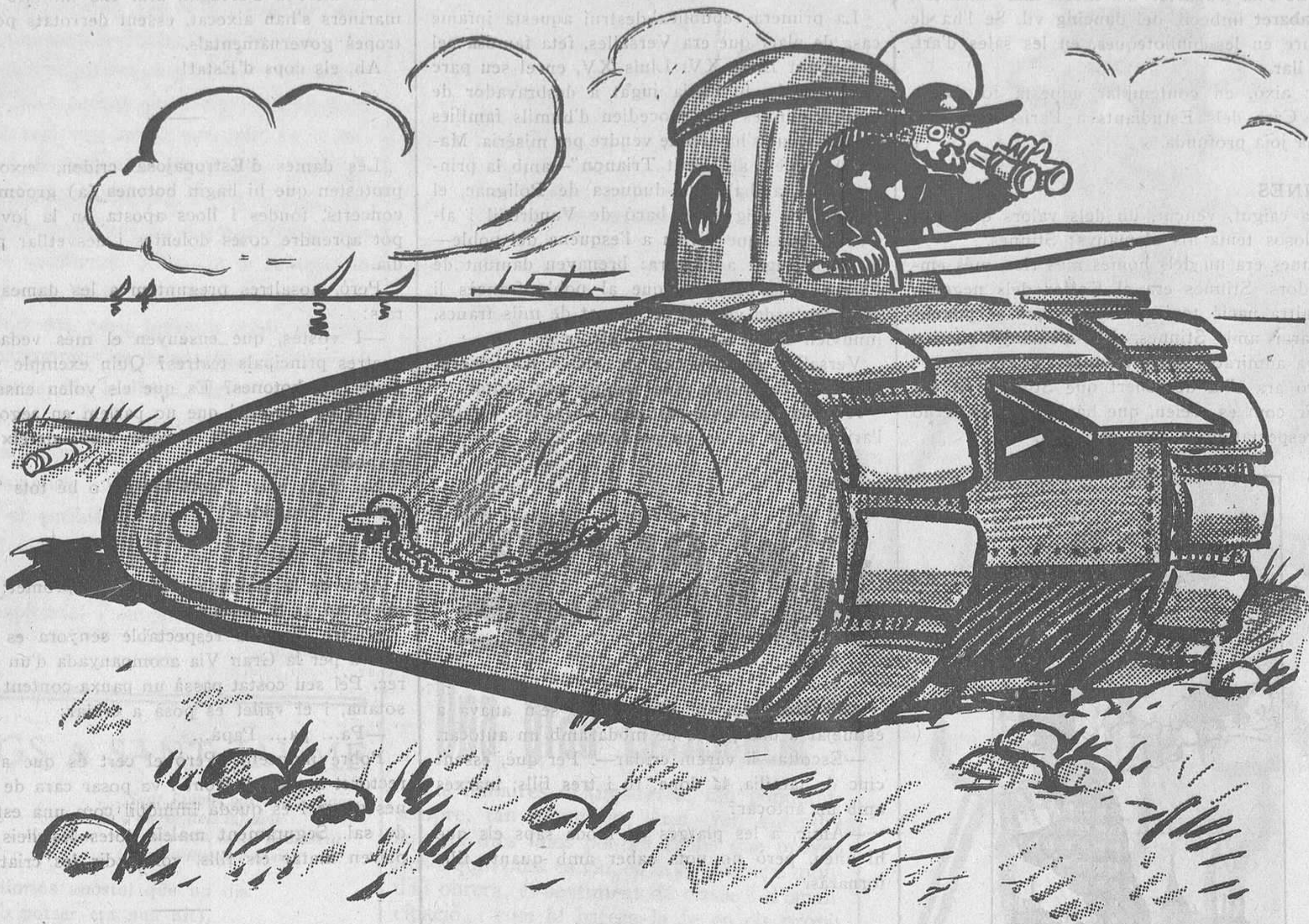
Lo PRADO CATALAN ha posat l' entrada á preu de café; á ralet. No es mal pensat per tenir gent, perque aquí suman mes mílts pocs que pocs mílts.

En la pescateria de Snt. Joséph sembla que atentan contra la salubritat pública. Fora bo que s' desplegués la cólera del Ajuntament sobre aquells peixaters, perque no fos cas que sobre nosaltres se desplegués un' altra classe de cólera.

¡Que no va á véuer La dame blanche? ¡Home, si que es estrany! —Jo li diré; me varen dir que era música francesa, y com jo no entench res de francès, fóra inútil lo anar á gastarme quatre rals. ¡Mals aguantats!

¡Quán hi han mes forats demunt de la terra? —Després d' haver segat.

LA NIT DE SANT JOAN. La criada. La noyeta. La noyeta está ab neguit Per saber, com qui no es res, Quin será dels dos ó tres Que li parlan, son marit. Y en punt de la mitja nit Se 'n va ab ell cap al terrat Per la llum il·luminat. Tira á un vas un roball d' ou Y per dintre 'l vas se mon Lo sèu marit destinat.

SANT JAUME EN EL SEGLE XX

—Res, he deixat el cavall! Ara el millor és un «tanke»!

Hem llegit un periòdic de Figueres, el qual s'esforça en explicar el perquè d'un homenatge, i fins s'encara amb els que no saben explicar-se'l i els hi diu ignorants i maliciosos.

el desllorigador, i confessem que tampoc l'hem sapigut trobar. Davant d'això, no ens queda altre camí que donar per bones les paraules de l'alcalde, que en el seu discurs afirma no saber el perquè se li retre homenatge.

Més avall, i anant llegint, es parla de acertados propòsitos, i tot seguit compremem que els maliciosos aludits haurien volgut l'homenatge per a quan els acertados propòsitos haguessin esdevingut una realitat, però cal confessar que

estem en plena febre d'homenatges, i no cal estranyar que es comenci per a homenatjar els propòsitos quan aquests són encertats. Però a l'Empordà fa vora quaranta anys que, quan Teodor Baró volia ésser diputat, també els parlava de propòsitos i prometia fer-los-hi el canal, i des de llavors s'ha fet popular la dita de: "Ja es farà el canal que diu en Baró"!

Qui sap sia per aquesta desconfiança que solament una dotzena de figuerencs, no empleats, foren els que es mudaren per a anar a l'homenatge.

Volíem comprar accions de la nova Companyia de Tramvies i no hem pogut. Això que feiem cua esperant que s'obris la subscripció. Però ha estat impossible. Abans d'obrir-se ja estava tancada. Quan varen anunciar el cartell anunciant la subscripció, al damunt n'hi varen enganxar un altre dient que ja estava closa. Ens en tornàrem tots desilusionats.

Res, ens hem perdut l'ocasió de fer-nos rics. Ho sentim perquè els nostres llegidors hi perdaran. No estarem de tan bon humor ara.

I del Marroc, què? Doncs, del Marroc, res! Abd-el-Krim, com a rifeny que és, és un home salvatge. I, és clar, no vol sentir parlar de pau. Si fos civilitzat, de seguida ho acceptaria. Car si fos civilitzat, tindria una institució que se'n diria: "Pau, pau i sempre pau".

Conde Siscu: "Poeta, vé a viure a la lluna, —que aquí no faràs diners.—Ta musa ens importuna,—no volem saber-ne res!"—Ensiam: Ha de madurar una mica, aquesta fulla.—J. R. P.: Presenti'ns a sa mare, que la volem conèixer.—D. S.: Gràcies a Déu i al diable que hem rebut una cosa amb una mica de cara i ulls!—M. A. U.: Ja hi tornem a ésser! Els seus versos, si no fossin molt dolents, potser podrien passar.

Impremta LA CAMPANA y LA ESQUILLA. Número 8

LO NOY DE LA MARE.

Any I.—Núm. 4.

I. LOPEZ, EDITOR.

Diumenge 1.º Juliol 1886.

Hem vist un nou periòdic català titulat «Lo embuster» (Qui no llejirà mentides per dos quartos!) Quin modo de rebairar la abogaciat!

Al NOY DE LA MARE li envian contínuament notícies i mes notícies de las que no 'n vol donar compte. Totas venen a dir lo mateix: si alguns directors de societats han admés paperets bruts en pago de certs dividendes; si alguns fan caducar las accions que sols tenen desembolsat lo deu per cent, mentras las altres han pagat lo cent per cent; si ciertas informalitats de alguns llibres produiran aquest ó aquell resultat.

Tots los que 'ns donan aquestes notícies, sembla que estan molt cremats, pero a nosaltres qué se 'ns ne dona que hi haig gent que vulguia saber quin es lo camí de desirir? Ab la justícia se las haurán, que nosaltres no 'n volem saber res.

Aquet dia LO NOY DE LA MARE va trobar demunt de la taula un tomet de poesias que ab lo titol de FLORES BOSCANAS ha publicat D. Francisco de Mas y Olzet. Va ferse llegir alguna d' aquellas composicions per l' aví, i va mostrar que li agradavan molt, per senzilles unes, per vigorosas altres, y totas per l' amor patri que respiran. Senyor Mas, donchs: li traspassem la rialleta que LO NOY va fer al olorar lo seu bonich pom de Flores boscanas.

En Copinyas ja té la barraca provehida de tovallolas, calsolets y demés prenas y mobles que 's banyistas necessitan.

La calor ja comensa a apretar de valent, que no es mal auguri per la barraca: ara sols falta que 's liburons no 'ns vinguan a aixafar la guitarra

¡Dimontri de bestias! ¡Tothom busca la habitació gran, y ells se 'n van del mar gran!

En la poesia del número passat «A Mendez Nuñez» de D. F. Camprodon, diu: «tu andar bizarro» y déu llegirse «tu andar bizarro.»

EPÍGRAMAS.

—Pero com roba 'l meu sastre Es cosa que a tothom pasma! —Y vol dir que es cosa pública? —¡Lo robar!! Cosa privada. —Sentirà dir a tothom Que té molt mal nom en Joan. —A mi no 'm convenceran, Que Joan, per mi, es un bon nom.

FABULA DEL NOY.

Amonestant don Pere a un seu parent D' un cop de puny quedá sense cap dent. Las AMONESTACIONES Son molt fatals en molts ocasions. Lo MESTRE.

Varem portar al Noy a véurer «La dame blanche»; y si bé entent en música, molt mes que la major part dels que present lo teatro per una plassa de toros, s' entreteuen a xiular lo que 's passa pel cap, no 's crén entendri lo que deuria pera fer una critica formal de l' obra de Boieldieu. No obstant això, Lo Noy va surtir molt alegre del Camps Elíseos, no sols per haber sentit bons trossos de música, sino també porque aquesta es nova, ben entesa per l' orquesta y pels cantants, y... en fi porque no mes costa quatre ralels lo passar tres horas recreyantes 'ls oídos en un paratje lo més apropiat per funcions d' estiu.

«El consejo de guerra» va tenir un éxit satisfactori la vigilia de sant Pere, en lo teatro dels Camps. Lo mestre Balart, autor de la música, va ser cridat a la escena, y va ferse réptir la marxa final del primer acte. Lo senyor Allú diu lo seu paper ab molta sal, y va tenir constantment al públich ab la mitja rialleta.

Avuy es lo dia destinat per repartir los premis de la Esposició de Bellas arts y dels alumnes de la academia. Cada qual s' emportará lo seu merescut, menos lo jurat. Es dir; en la opinió pública també se l' emporta.

—Aqui ve un pobre, D. Ventura. ¡Vaja, que se li presenta una bona acció! —¡BONA ACCIO! També deyan que ho eran las que tinch d' una Societat de crédito, y no se cóm desempalgarmen.

SIMILS SANTJOANISTAS.

—En qué se sembla la nit de sant Joan a Quevedo? —En que es de broma. —En qué se sembla la mateixa nit a una batalla? —En que s' hi fan focs. —En qué se semblan los focs d' aquesta nit a una barrera de plassa de toros? —En que se saltan. —En qué se sembla sant Joan a un bon advocat? —En que es patró de molts.

REFRA IL·LUSTRAT.

En lo próxim número donarem la sol·lució.

Sol·lució a la xaradeta del número anterior. Ca—lla—o. Sol·lució al geroglífich. ¡Gloria a la esquadra espanyola!

XARADETAS.

I. Lo primer brama, Lo dos aborda. Tota moneda Lo meu tot porta. II. Se menja 'l primer Ab segon se bou. Casi sempre es deu Lo que no es enter.

GEROGLIFICH.

En lo próxim número donarem la sol·lució.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona. 1886.—Impremta de Narcís Hambró y Compañía. Pasaje de Escudellers, número 1.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LIBRERIA ESPANYOLA Carrer Ample, 26, y Rambla del Mig, 20. I. LOPEZ, EDITOR. Carrer Ample, 26, BARCELONA

Lo Noy de la Mare se deixará véurer cada semana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT A CASA. Trimestre. 6 ralels. FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT. Trimestre. 6 ralels.

Un número sueltó, 4 cuartos.

ADMINISTRACIO Y REDACCIO. Carrer Ample, 26, Libreria.

LO NOY DE LA MARE.

UN BATEIG.

En lo segon pis d' aquella casa ahont hi entran y surten contínuament dugos ó tres donas ara ab un farsell, ara ab un cova, s' esta arreglant l' habitació y provehint de lo necessari la cuyna, porque la mestressa ha parit y s' acosta l' hora de batejar. Ja 's contaré tot lo que hi passa. Mentres s' espera la llevadora, s' está preparant la panereta ab la roba de batejar y apuntant agullas en un coixinet de modo que apuntadas totas formian una estrella. La que desempeyava aquest treball d' artista, es la vehina del pis del davant, que enrahona ab la partera. —Ara veigi, senyora Mercé, la meva cunyada, porque 's diu Miquela la seva madaytra, vol que la noya també se 'n digui. ¡A saber que l' hi havia de posar un nom tant llei, no la feya jo padrina! —¡Oh! que 'm perdoni la seva cunyada, contesta la vehina, pero sent una noya, lo primer nom al padri pertoca posarlo. —Vol dir? Si, pero qué vol que li digui 'l meu germá (es lo padri) si ella s' empeña en posarli Miquela? Y al dir això, la partera alsa la conxa, 's mira la criatura y sentí petonets diu ab to carinyós:—¡Ay la reineta del meu cor que li volen posar un nom llei y li seva Mareta no ho vol!

—¡Cóm voldria vosté que 's digués? presenta la vehina. —Un nom que fos bonich, com... Emilia. —¡Veú? Emilia m' agrada molt y al de casa també. —Al seu marit també? —Miris: l' ivern passat feyan sombras a casa 'l senyor Rafel, aquí al primer pis, y 'm recordo que uoa nit mentres feyan El sepulturero, quant l' enamorat diu alló de Emilia, coven y hermosa, va dirme: ¿es un nom bonich Emilia? —Essent aixís, si que 's té de procurar que la noya s' en diguia. —Entra la criada al quarto y diu a la mestressa:—La seva cunyada m' ha donat tres dotenas de plats y una de vasos, pero d' asafatas diu que sols té aquesta que he portat; que si son menester, farà anar-me a buscar dugos mes a casa la seva cunsta. —Dugas asafatas? Ja 's hi deixaré jo, diu la senyora Mercé. ¡Moltes cosas, no sé qué 's feya anar tant lluny a buscarlas! —S' en va la criada cap a la cuyna, y entra la llevadora, que porta un mantó ab unas blondas de pam y mitji. —Fa algunas preguntas a la partera, li fa ensenyar la llengua, agafa la criatura que porta en lo tò d' una trompeta de fira, la renta y la vesteix. —Durant aquesta operació arriba a la casa lo pare de la tendra criatura, que ve de afaitar-se y fer rissar al altre fill seu que porta, noyet de cinch anys. —Mentres l' amo demana la camisa planxa-

da y demés roba pera mudarse, la llevadora diu al noyet rissat, que ab admiració contempla a la seva germaneta que está plorant:—¡Que no li vols fer un petó? Té; fes un petónet a la nena que 'l papa ha comprat. —Li acosts la uena, y 'l germanet li fa un petó. —En tot això van arribant convidats: tres senyoras per cada senyor, y tres criaturas per cada senyora. —Al arribar la padrina, surt a rébrerla la senyora Mercé, que havia anat a casa seva a acabar-se d' arreglar, y després de saludarla li indica que 's pares de la criatura desjajarian que aquesta 's dignés Emilia. La padrina no vol convenir-hi de cap de las maneres fins que 'l seu marit li diu ab tota serietat que, ja que 's hi empenyan, no fassia un paper ridícul. —La padrina, mes encesa que un bitxo—Bé, contesta, li posaré Emilia, pero jo sempre l' anomenaré pel segon nom, pel nom de Miquela. —Als pòchs moments arriba 'l padri, y com a ell era al que s' esperaba, tothom baixa escala avall, van pujant als cotxes, que rato hi há que s' esperan; y ¡au! tota la comitiva cap a la Catedral a batejar, perquè per anar-hi a Sant Pau, tant s' hauria volgut no pujar en cotxe. —Batejan la criatura ab los noms de Emilia, Miquela y Sinforosa. Aquest era 'l sant del dia en que havia nascut. Lo capella dupia si Emilia es en lo calendari, y a pesar de que 'l escolia diu que si, ell vol cerciorarsen, mes a mes quant la padrina, que no voldria tal nom, fa embuts pera afirmarho.